35

Aventurile lui Morgan Piratul

MORGAN LA POLUL SUD

SUB STEAGUL NEGRU: AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR: AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 35

****

LA POLUL AUSTRAL[1]

V.1.0

v.1.0

Traducere din franceză VIORICA MARGINE

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French.

[1] AU PÔLE AUSTRAL.

O sticlă în mare

Vasul negru, cu carcasa joasă şi îngustă îşi balansa ancora, într-unul din micile golfuri, cel mai bine adăpostit şi cel mai bine ascuns al marei insule Célèbes. Armamentul de aici era formidabil, echipajul numeros. Morgan, după aventuri pline de pericole ca şi de glorie, explorând în toate sensurile Marea Sudului, se odihnea puţin pe aceste meleaguri, de unde proiecta să-şi încerce norocul în Oceanul Pacific.

Insula Célèbes, cum se ştie, este renumită pentru frumuseţea şi abundenţa fructelor sale; aşa că, de îndată ce vasul aruncă ancora, o mare parte din mateloţi coborâră pe uscat pentru a-şi face aprovizionarea de apă dulce şi de vânat proaspăt împuşcat. Nimic nu combate mai bine, într-adevăr, scorbutul, acest flagel al vieţii maritime, decât alimentaţia necesară şi fructele.

Morgan îşi însoţise oamenii săi şi se bucura din plin de peisajul splendid care se întindea în faţa lui, minunata panoramă de verdeaţă, de unde singuri locuitorii păreau să lipsească.

Aceasta nu înseamnă că insula fu goală, căci se observa nu departe de râu o adunătură pitorească de cabane, care se putea numi un sat; dar indigenii, înfricoşaţi de apropierea vasului negru, fugiseră în interiorul insulei şi piraţii rămâneau stăpâni ai acestui colţ frumos de pământ, cu interzicerea de a jefui şi de a strica în orice fel locuinţele băştinaşilor.

Morgan nu voia ca amintirea atrocităţilor inutile să rămână agăţată de numele său.

....

Noaptea cădea când căpitanul se întoarse la bord. El se închise în cabină pentru a prinde câteva ore de odihnă, lăsând pe punte, ca santinele, trei tineri piraţi, pe care cititorii noştri îi cunosc deja de mult timp, trei inseparabili: secundul pilot Cornelius, Iacob şi bravul Klas, mereu în bună dispoziţie, în ciuda bruftuluielilor şi glumelor cu care îl copleşeau cei doi prieteni ai săi.

Ei trăncăneau veseli împreună, fără totuşi să slăbească paza strictă.

— Aş vrea mult să ştiu unde ne va duce căpitanul acum, după această mică pauză zise Cornelius... vouă nu vi se pare, prieteni, că noi suntem puţin, cum ar zice evreii, rătăcitori pe mare?

Mereu să navighezi, fără repaus şi nici o clipă de linişte, umblând fără încetare după aventuri, pericole…Numai evreul rătăcitor nu-şi iubeşte deloc, se pare, soarta sa; în timp ce noi, noi nu am dori pentru nimic în lume să o schimbăm, nu-i adevărat?… Să urmezi un căpitan ca al nostru, s-ar putea zice că aceasta este o bucurie!…

— Bineînţeles! aprobă Iacob.

Klas nu răspunse. El îşi aplecă înainte marele său corp, ca şi cum ar fi căutat să observe ceva în noapte şi făcu cu un gest semn camarazilor săi să-şi deschidă ochii.

— Ce se întâmplă? întrebară ei surprinşi.

— Nu sunt cu totul sigur, răspunse Klas cu voce înăbuşită, dar am crezut că văd umbra unei bărci ce aluneca pe apă, la intrarea din golf… Aceasta a dispărut imediat!

— Ai visat, tinere Klas! răspunse Cornelius. Indigenii au o prea sfântă spaimă de vasul negru pentru a încerca cea mai mică întreprindere, ai văzut cum au şters-o la sosirea noastră…

Cornelius şi Iacob, spre a fi cu conştiinţa împăcată, priviră totuşi în direcţia golfului, dar nu putură să descopere nimic. Ei începură să râdă profitând cu bucurie de această excelentă ocazie de a-şi bate joc de tânărul lor camarad.

— Aceasta nu este o barcă indigenă, insistă Klas. Ea trebuie să aparţină europenilor şi seamănă foarte mult cu o şalupă cu pânze.

— Ar trebui să ai grijă de asta, băiete! zise Iacob cu un ton zeflemitor. Tu ştii totuşi, că nu există europeni pe aceste meleaguri şi că, prin urmare, nu pot să se găsească aici ambarcaţiuni care să le aparţină!…

Dar Klas era încă încăpăţânat! El persistă în afirmaţiile şi continuă să scruteze golful, Iară rezultat, de altfel, până acolo încât el se puse de pândă. Cei care îl urmară şi cărora el le împărtăşise temerile sale, nu descoperiră nici ei nimic suspect şi dimineaţa sosi fără ca să se fi auzit altceva decât strigătele animalelor hoinărind pe plajă şi în pădure.

Morgan şi oamenii săi se întoarseră pe uscat pentru a continua aprovizionarea lor cu apă dulce şi fructe şi vasul negru putu să se apropie atât de aproape de frumoasa mică plajă de nisip ascunsă în fundul golfului, încât era suficient să arunci o scândură mergând de la puntea teugei la ţărm pentru a face debarcarea piraţilor.

Klas şi nedespărţiţii săi, care făceau parte din expediţie, scoaseră deodată o exclamaţie aproape simultană, încât s-ar fi

zis că era scoasă din acelaşi piept.

Ei arătau aproape de ţărm, o sticlă de dimensiuni foarte mari, înfăşurată în nuiele de răchită împletite şi care se legăna din val în val. Ea trebuia să fi petrecut mult timp în valuri, căci între ochiurile de răchită, crescuseră alge marine care îi formau o altă învelitoare protejând-o contra şocurilor prea violente…

Klas se repezi să o prindă. După ce ochise un moment bun, el putu să pună mâna deasupra şi o duse, foarte vesel, lui Morgan, care aştepta pe mal.

— Căpitane, zise el, se află ceva acolo înăuntru… o sticlă, aceasta este cutia cu scrisori a marinarilor în disperare… Trebuie să o deschid?

La semnul afirmativ a lui Morgan, Klas sparse gâtul sticlei cu o piatră. Înăuntru se găsea un mic pachet învelit în pânză cernită. Klas îl trase din sticlă, deschise învelitoarea şi scoase o foaie acoperită de scris, pe care o înmână lui Morgan.

— Ah! strigă căpitanul. Este în franceză!

Morgan cunoştea perfect această limbă. El se grăbi să aibă cunoştinţă de document. Scrisul, puţin cam greoi şi neîndemânatic era, de altfel, perfect lizibil şi pergamentul în stare destul de bună, în ciuda şederii sale îndelungate în valuri.

Iată ceea ce citi Morgan piraţilor, adunaţi curioşi în jurul lui.

„Noi rugăm pe cei care vor găsi această sticlă să ne vină în ajutor. Suntem într-o situaţie dezastruoasă, vasul nostru fiind eşuat pe un prag de mare, aproape de Insulele Crozet… Apropierea teribilei ierni australiene ne înspăimântă. Eu am la bord o încărcătură bogată, în aur, ţesături valoroase şi ornamente; deţin, în plus, o mică cutie cu diamante. Cum este obiceiul între marinari, oricine ne va salva, va primi o parte din această încărcătură bogată. Salvaţi-ne deci, voi cei care veţi auzi apelul nostru; căci nouă ne este imposibil să repunem vasul nostru pe val şi o soartă teribilă ne aşteaptă pe aceste insule îngheţate, unde tot ceea ce ne-ar fi necesar pentru o asemenea şedere ne lipseşte.

Căpitanul Moncalm de Dieppe.”

Piraţii, care ascultaseră cu viu interes, se forţau să citească pe faţa căpitanului lor decizia pe care el urma să o ia.

— Insulele Crozet, spre pulul sud? îşi zicea Morgan. Un explorator le-a descoperit din întâmplare şi de atunci nimeni nu

le-a mai vizitat. Eu sunt foarte impresionat de cum această sticlă să fi venit de acolo tocmai aici. Curentul care trece prin Insulele Crozet trebuie mai întâi să se îndrepte spre America de Sud... Vânturile şi valurile sunt adesea cu dispoziţie schimbătoare, este adevărat... Deci când această scrisoare a fost ea scrisă?

El privi data însemnată în partea de sus a foii.

— Aceasta nu este foarte recent, bineînţeles... Dar cu toate acestea putem încă să sperăm să-i salvăm pe naufragiaţi... Apoi există comori şi aceasta nu este de lepădat. Aceasta ar fi o afacere bună pentru echipajul meu, atât de prost recompensat de toate eforturile sale în ultimul timp... Haidem, deci, spre insulele de gheaţă, pentru că în aceeaşi măsură datoria şi interesul ne cheamă acolo! Traversarea este periculoasă şi nu a fost decât printr-o minune că exploratorul care le-a descoperit a putut scăpa de la moarte... N-are importanţă! Se va zice că eu am auzit în van apelul oamenilor expuşi la moarte şi că am neglijat ocazia de a despăgubi echipajul meu pentru pericolele la care eu îl expun... De altfel, pentru noi, moartea este pretutindeni! Noi, vom părăsi deci golful şi vom pune capul spre polul sud.

Furtună şi gheţuri

Bătrânul pilot Andre strâmbă din nas auzind intenţiile lui Morgan. Dar el nu îndrăzni să formuleze nici cea mai mică obiecţie. Cât despre echipaj, el îşi arătă entuziasmul la ideea aventurilor pe care le admitea un astfel de proiect.

Morgan nu avea la dispoziţia sa, în acest moment, decât vasul pe care-l conducea. El trimisese pe alţii în insula Oceanului Pacific care le servea la refugiu atunci, hotărând să-i întâlnească când el îşi va fi terminat turneul său.

Chiar de a doua zi de la descoperirea sticlei şi mesajului de disperare, vasul negru îşi luă zborul spre Insulele Crozet, după ce s-au aprovizionat din plin cu fructe şi apă dulce.

Un lucru, totuşi, continuă să-l intrige pe Morgan: el nu-şi explica drumul pe care-l urmase sticla. El, care cunoştea atât de bine curenţii, era convins că cel care trecea spre Insulele Crozet ar fi trebuit să antreneze epava spre America de Sud. Dar el nu se opri mult timp la această enigmă, gândind că după toate, vânturile şi valurile ar fi putut să zădărnicească mult toate calculele şi el dădu bici în direcţia Noii Zeelande, pentru a atinge apoi ţinuturile încă neexplorate mai jos, spre polul sud.

Era foarte bună dispoziţie la bordul vasului negru, în ciuda tuturor primejdiilor prevăzute de întreprindere. Mateloţii nu se temeau de nimic în compania căpitanului lor; ei aveau în el încredere oarbă, justificată prin ieşirea fericită din cele mai îndrăzneţe expediţii ale sale.

Totul mergea deci, de minune, la început. Sub vânturile favorabile, nava aluneca rapid. Salută în tăcere marea Insulă Tasmania, pentru a lua apoi direcţia de sud-est.

Marea îşi schimbă curând aspectul. Albastrul închis de la suprafaţa apelor se transformă puţin câte puţin într-o tentă verde foarte deschisă şi temperatura, scăzând din grad în grad, făcu loc unei răcori plăcute, apoi unui frig intens.

Echipajul, dârdâind, se văzu forţat să-şi schimbe hainele.

Vestele uşoare de pânză fură aruncate în magazia de la bord; îmbrăcară cămăşi groase de lână, apoi, rapid, trebui să adauge felurite alte adăugiri, bonete, fulare tricotate, din care erau, din fericire, aprovizionaţi din abundenţă în buncărul cu haine. Piraţii, obişnuiţi cu lungi sejururi în mările tropicale cu călduri toride, nu ştiau cum să se apere de frig; cea mai mare parte se înveliseră

până la ochi în fulare şi broboade de lână şi nu se vedea pe punte decât persoane singulare, gen de pachete de stofa din care ieşeau vârfuri de nasuri roşii şi umflate.

Gheaţa nu făcea totuşi, decât să se anunţe. Cerul se întunecă la orizont, aşa cum marea se întunecase în jurul vasului.

Curajul oamenilor rămânea acelaşi. Elementele naturii se schimbau în jurul lor şi chiar trupurile lor tremurau şi sufereau; dar ei erau inaccesibili în descurajare la fel ca şi în frică; şi încrederea lor de nezdruncinat într-o întreprindere hotărâtă de şeful lor, îi făcea să suporte fără să se plângă cele mai dure încercări.

Ei mergeau drept la ţintă, simplu, eroic... Ştiau că, la mică distanţări aşteptau blocuri enorme de gheaţă de care vasul s-ar sparge; dar ei se prefăceau a nu se gândi la acestea.

Tânărul căpitan urma drumul pe care-l determinase cu grijă pe hartă cu o cunoaştere nautică minunată, fără a se abate de la linie.

Iarna nu se declarase încă cu totul, iar soarele la acest sfârşit de toamnă era lipsit total de vigoare. Primele blocuri de gheaţă apăruseră; încă mici şi fără mare consistenţă, ele se spărgeau şi se sfărâmau de fracurile navei... Aceasta era începutul ostilităţilor naturii contra omului, violator al repausului ei...

De îndată ce furtunile izbucniră se îndreptară în valuri şi în nori, unite contra navigatorilor...

Apoi se văzură blocuri monstruoase de gheaţă, adevăraţi coloşi, care se năpusteau cu violenţă spre valuri, ca nişte cavaleri care se aruncau cu toată ardoarea forţei şi brutalităţi lor.

Din fericire aceste puternice maşini de război, dacă se poate folosi o asemenea expresie, neascultând de nici o voinţă precisă, treceau peste cea mai mare parte ca o ameninţare, al cărei efect îi era relativ uşor să-l evite.

Numai noaptea, situaţia devenea mai critică; adesea mateloţii ajungeau să se găsească faţă în faţă cu o turmă din aceşti monstruoşi coloşi de gheaţă, galopând în umbră şi pe care ei nu-i vedeau apropiindu-se.

Frigul sporea din zi în zi. Lipsa de mişcare era periculoasă; dacă rămâneau puţin fără să se mişte, îşi simţeau deîndată membrele amorţindu-le şi paralizând. De asemenea, mateloţii se zbăteau pe punte ca nişte diavoli, luptându-se contra acestor temperaturi de neîndurat. Vântul le înţepa ochii, le punea aşchii de gheaţă în bărbi; dar nici unul nu se plângea. Ei voiau să se arate demni de căpitanul lor şi apoi ei se gândeau la comorile

care îi aşteptau, acolo jos, în Insulele Crozet…

— În care anume? se întrebi Morgan.

El ştia că arhipelagul se compunea din două mari insule, înconjurate de nişte stânci mari şi ascuţite. Aceste două insule principale fuseseră numite Insula Regelui Charles şi Insula Dauphin. Probabil că vasul eşuat se găsea aproape de una din ele. Dar Morgan, recitind scrisoarea căpitanului în suferinţă, se convinse că naufragiatul, el însuşi, ignora numele exact al locului naufragiului său, ceea ce, de altfel, nu era de mirare, aceste ţinuturi fiind încă aproape necunoscute.

Marea, mereu furioasă pe aceste coaste, ar fi putut să taie în bucăţi vasul şi să înghită în adâncurile sale bogăţiile pe care le conţinea. Morgan împărtăşi toate aceste ipoteze echipajului său, neascunzându-i decât când insuccesul era în lucrurile nu numai posibile ci chiar probabile. Piraţii, totuşi, nu voiau să fie deloc descurajaţi; ei îi răspunseră căpitanului lor, că desigur, francezii naufragiaţi avuseseră timpul să transporte pe uscat ceea ce era mai preţios în încărcătura navei. Ei se bucurau că nişte copii la gândul bogăţiilor pe care urmau să le împartă curând cu cei pe care îi vor salva.

— Pământ! strigă, în sfârşit, omul de veghe.

Într-adevăr, puţin timp după aceea, se observă în depărtare mase întunecoase înconjurate de munţi de gheaţă. Insulele Crozet îşi făceau apariţia la primele luciri ale zilei, ceea ce părea tuturor de un excelent augur.

Morgan urcă pe pasarelă şi luă cârma în mână, vrând să conducă el însuşi nava pe aceste meleaguri, cele mai periculoase pe care el nu le vizitase încă.

Nu era vorba să aterizeze cu vasul negru; vârtejurile, al căror zgomot teribil se auzea deja, făceau imposibilă întreprinderea. Dar trebuia să ştie unde se afla nava franceză, apoi să încerce cu bărci să salveze echipajul şi preţioasa încărcătură.

Insula Dauphin, prima la vedere, ţâşnea la suprafaţă talazurilor ca un monstru gigantic, în jurul căreia vârtejurile lansau fără încetare înfricoşătoare blocuri de gheaţă.

Morgan, cu ocheanul său descoperire asemenea, grupate în jurul stâncilor mii de animale, lei de mare, elefanţi de mare, viţei de mare, foci, morse… nume cu care se numesc toate aceste animale străine care constituie fauna ţinuturilor polare.

Cârduri enorme de păsări treceau deasupra stâncilor unde pinguinii, aranjaţi în şiruri lungi, scoteau strigătele lor sfâşietoare.

Vasul negru înconjură lent Insula Dauphin. Toţi priveau cu atenţie, dar nimeni nu văzu nimic care să semene cu ceea ce venise să caute, în afară de câteva epave, resturi de catarge, scânduri putrezite, pe care talazul acoperea cu spuma sa înainte de a le arunca în aer contra stâncilor.

Numai atunci, piraţii începură să-şi piardă frumoasa lor siguranţă; ei crezură că ceea ce vedeau erau ruinele vaporului francez.

Dar Morgan nu împărtăşea această opinie şi el reînsufleţi curajul mateloţilor săi.

— Dacă vasul eşuase pe aceste ţinuturi, le zise el, acesta ar fi fost demolat pe loc, or scrisoarea căpitanului ne anunţă că el a eşuat de ceva timp; nici o îndoială, el este în altă parte! Trebuie, deci, să mergem mai departe. Să vedem Insula Regelui Charles, care, potrivit ziarului exploratorului care l-a descoperit, este mult mai vastă decât aceasta de aici.

Abia dacă vasul negru se îndepărtă, că o furtună teribilă se ridică şi Morgan avu nevoie de toată priceperea sa de marinar pentru a conduce prin acest haos de nori, de blocuri de gheaţă, de talazuri gigantice, ce se încrucişau şi se amestecau din toate părţile.

Pe parcursul ultimelor sale digresiuni în Oceanul Pacific, el pierduse două şalupe, sparte de stâncile din debarcare. Nu rămase pe vasul negru decât două mici ambarcaţiuni admirabil potrivite pentru a trece printre stâncile de la suprafaţa apei şi o mare şalupă. Aceasta din urmă era expusă în locul în care ea era arimată pe punte, cu valuri mari care o măturau de la un capăt la altul.

Morgan văzu pericolul din această situaţie şi ordonă deîndată construirea şalupei, un fel de zid de apărare cu scândură şi acoperiş din pânză.

Oamenii se puseră pe lucru cu ardoare, luptând cu curaj contra talazurilor de apă îngheţată care îmbarcau şi ameninţau să îi ducă cu sine şi ale căror picături îngheţau pe ei... în sfârşit, din momentul în care ei erau pe punctul de a termina incinta protectoare, un val formidabil se abătu pe punte, desfăcu şi împrăştie cadrul de scândură şi acoperiş din pânză şi făcu să sufere la şalupă astfel de avarii încât era imposibil să o mai pună pe mare în această stare.

Morgan nu putu să se dezvinovăţească, să-şi oprească un oftat de îngrijorare văzând soarta celei mai mari ambarcaţiuni a sale; dar el nu putea decât să se resemneze, pregătindu-se să suporte

multe alte încercări mai grozave.

Când atinse limba de pământ a Insulei Dauphin, el simţi cu certitudine că vasul francez nu eşuase în această parte a acestui arhipelag pustiu.

— Faceţi voltă! comandă el pilotului cu vocea sa metalică care domina zgomotul uraganului. Schimbaţi capul spre Insula Regelui Charles! Acolo trebuie să explorăm acum!

Andre care ţinea cârma, nici nu cerea altceva decât să asculte, căci el avea datoria să lupte contra vântului. Depăşind un adevărat morman de gheaţă, vasul negru, împins în rafală, alunecă în direcţia sud, de unde se vedea Insula Regelui Charles ţâşnind valuri ca un gigantic suflet venit pentru a respira la suprafaţă.

Această insulă nu era înconjurată de stânci abrupte şi de faleze aspre, ca vecina sa. Dar împrejurimile sale erau protejate aici de praguri de mare, acolo de vârtejuri, care le făcea la fel de inaccesibile malurilor sale, în jurul cărora se întindea fără încetare zgomotul de tunet al valurilor stârnite.

Vasul negru avansa cu o viteză extraordinară, deşi el nu purta decât jumătate din pânza de vele.

Puţin timp după aceea, Morgan, ducându-şi la ochi luneta de apropiere, putu să observe turme de foci care se năpusteau pe coastă şi cârduri de păsări de mare, rotindu-se cu strigăte sălbatice deasupra stâncilor unde se găseau cuiburile lor.

În picioare pe pasarelă, căpitanul cerceta cu minuţiozitate împrejurimile insulei. Deodată, fericit de vestea bună pe care tocmai urma să o dea oamenilor săi, strigă:

— Iată vasul eşuat! Eu văd catargele rupte de la mijloc! Este prins între roci, ca într-o menghină! Iată vasul francez! Vasul cu comoara! Sticla conţinea adevărul!

Pe insula de gheaţă

Piraţii, în ciuda frigului care îi paraliza şi le îngheţa sângele în vene, primiră cu aclamaţii de entuziasm cuvintele căpitanului lor.

Dar privind înfricoşătoarele vârtejuri care înconjurau insula cu o barieră aparent de netrecut, ei simţiră că febra lor de bucurie se domoleşte. Nu trebuia să se gândească să ducă aproape de uscat vasul negru; aceasta ar fi fost o pierdere sigură. Şi pentru a pune şalupele la apă trebuia să aştepte sfârşitul furtunii.

Ea se diminua puţin câte puţin; vântul îşi pierdu din violenţa sa, un fel de acalmie se produse, căreia putea să i se dea, în cel mai rău caz, numele de timp frumos. Morgan se grăbi să profite de aceasta. El ştia că, în aceste regiuni a cărei atmosferă este totdeauna agitată, nu trebuia deloc să te încrezi aparenţilor şi că natura părea să-i placă să întindă capcane navigatorilor.

— Şalupe la apă! comandă el cu vioiciune. Ca să ne asigurăm dacă nu este absolut necesar să ne servim de şalupă… Eu însumi voi vedea deîndată…

Rezultatul examenului său fu mai degrabă favorabil.

— Ea are nişte avarii, este adevărat, zise el; dar cu câteva reparaţii, se va putea utiliza. Haideţi, băieţi, la treabă şi cu curaj! Lemn, cuie şi să reparăm, să reparăm! Aceasta ne va înviora.

Aveau mare nevoie de aceasta, nefericiţii, pe jumătate îngheţaţi şi transformaţi în sloi de gheaţă; astfel ei se puseră pe treabă cu ardoare, atât pentru a-i face plăcere căpitanului cât şi pentru a-şi pune în mişcare sângele din membrele lor amorţite. De altfel, Morgan însuşi le dădea exemplu, nefiindu-i frică să dea o mână de ajutor la lucru, tăind cu fierăstrăul, bătând cuie, călăfătuind şi dând cu unsoare ca un adevărat dulgher de navă.

Când oamenii săi se puseră bine pe treabă, el se îndepărtă pentru a examina din nou meleagurile.

La ceva distanţă de vasul eşuat, pe dreapta, el observă un fel de mică plajă, formând ca o spărtură între stânci. Acolo trebuia el să-şi încerce aventura şi să-şi îndrepte şalupele.

Piraţii, nerăbdători să părăsească mai repede aceste meleaguri, unde ei n-ar fi putut să suporte mult timp temperatura crudă, munciră cu atâta zel şi iuţeală, că în mai puţin de o oră bărcile fură puse pe apă.

Şalupa, la drept vorbind, lăsa încă să treacă puţina apă de-a curmezişul bordajului, dar cu puţină smoală, se va împiedica acest inconvenient să degenereze în dezastru. Mai târziu, se va

avea în vedere să se facă reparaţii mai complete; pe moment timpul presează.

Morgan urcă în prima barcă, însoţit de Cornelius, de Iacob, de Klas şi de trei tineri şi viguroşi piraţi. Ei luară arme, în caz de atac din partea leilor de mare, provizii de alimente destul de considerabile şi de iască pentru a putea să aprindă focul. Morgan, la fel de prudent pe cât era de îndrăzneţ, prevedea eventualitatea unui sejur forţat pe insulă, dacă ar fi survenit ceva furtună.

Barca lui Morgan porni prima. Şase piraţi vâsleau, în timp ce tânărul căpitan, în picioare, în faţă, ţinea ochii fixaţi pe locul ales pentru acostare.

Pe măsură ce se apropiau de pământ zgomotul vârtejurilor se făcea din ce în ce mai asurzitor şi trombe de apă orbeau oamenii. Totuşi Morgan văzuse just; era un fel de canal relativ calm, ducând la un fel de mic golf, unde debarcarea era posibilă.

Următoarea barcă venea de la o distanţă la fel de mare; nu trebuia să debarce decât la ordinul pe care Morgan i-l da cu porta-voce a sa.

Uşoara ambarcaţiune a căpitanului se găsea curând în apele liniştite ale micului golf.

Dar, cum piraţii continuau să vâslească, căutând pe ţărmul nisipos un loc comod pentru a coborî pe uscat, o agitaţie se produse în jurul lor. Nişte capuri enorme şi hidoase ieşiră din apă. Acest golf, atât de liniştit era refugiul favorit al leilor de mare, înspăimântători şi gigantici monştri ai acestor gheţari izolaţi, a căror greutate atingea vreo douăzeci de chintale!

Surprinşi să vadă domeniul lor invadat atât de brusc, leii de mare începură să protesteze scoţând strigăte din colţi capabile să-i facă să dea înapoi chiar şi pe cei mai viteji.

— Să nu vă pe pese de aceştia! Lăsaţi-i liniştiţi! zise Morgan, care cunoştea obiceiurilor acestor animale.

Dar avertismentul său veni prea târziu. Deja unul dintre mateloţi, crezându-se în pericol, dădu o lovitură puternică cu vâsla sa pe botul unui leu de mare, sau mai degrabă a unei tinere femele, care începu să urle.

— Repede spre plajă! strigă Morgan. Vom fi atacaţi mai înainte de un minut!

Forţând din vâsle, piraţii atinseră nisipul într-o clipită; dar animalele furioase ieşeau din apă cu duzinile, urmărind pe piraţi de aproape şi arătându-le dinţii.

— Plecaţi repede! strigă Morgan, scoţându-şi pistoalele şi

trăgând spre leii de mare. Puneţi proviziile în siguranţă. Eu voi încerca să le ţin piept cât mai mult posibil.

Câteva animale se dădură înapoi în faţa gloanţelor lui Morgan, dar cea mai mare parte se aruncară cu furie asupra bărcii, înfigându-se în bordură dinţii lor formidabili şi desprinzând scândurile prin zdruncinăturile pe care le dădeau, în ciuda loviturilor de lopată cu care piraţii făceau să ploaie asupra capetelor lor.

— Animale josnice! strigă Klas scos din sărite, lovind ca un surd. Ele vor distruge totul.

Klas avea dreptate. Înainte ca piraţii să fi putut trage barca lor vlăguită pe nisip, ei o văzură redusă în stare de rămăşiţe informe. Leii de mare se răzbunaseră. Nemulţumiţi de acest rezultat, ei încercară, cum spuneam, să-i urmărească pe duşmanii lor; şi această urmărire era periculoasă pentru piraţi, căci, în ciuda greutăţii aparente a acestor animale, ele se mişcă foarte bine pe pământul tare.

Totuşi Morgan îşi lăsă oamenii săi să se descurce cum puteau şi începu căutarea celei de-a doua bărci, pe care voia să o avertizeze de pericol.

El începu să escaladeze o faleză înaltă către care valurile băteau cu înverşunare; ascensiunea grea şi periculoasă, căreia el îi veni de hac, din fericire. Dar cum ajunse în vârf, un strigăt de durere îi scăpă.

Echipajul din barca a doua, înşelat, fără îndoială de gălăgia asurzitoare a vârtejurilor, se îndepărtase de drumul bun şi o luase prea mult spre dreapta. El se îndreptă spre o stâncă către care valurile îl împinseră şi de care se sparse ca o coajă de nucă.

Opt oameni, aruncaţi în mare, făceau eforturi disperate pentru a-şi salva viaţa. În ciuda talentului lor de navigatori, hainele groase cu care erau acoperiţi pentru a se feri de frig le împiedicau mişcările. În plus, marea urca, ducând la ea, ca noi întăriri, blocuri enorme de gheaţă.

Opt piraţi s-ar fi înecat cu siguranţă, dacă în acel moment, din fericire, şalupa nu s-ar fi găsit în apropiere.

Deşi serios avariată, ea asculta totuşi destul de bine de cârmă şi oamenii care o montaseră încercară minuni pentru a-şi salva camarazii. Ei reuşiră până în sfârşit şi Morgan, martor neputincios la această scenă, scoase un suspin profund de uşurare văzând ultimul dintre naufragiaţi ridicat, pe jumătate mort de frig, pe puntea şalupei.

Situaţia nu era strălucită, totuşi. Cum să te gândeşti să laşi

această şalupă, abia în stare de a se ţine pe apă şi supraîncărcată de oameni, să se angajeze în trecătoarea strâmtă a golfului?… Sărmana ambarcaţiune, dacă ea ar trece peste canal, ar fi făcută bucăţi de leii de mare, al căror număr şi furie crescuseră.

Atunci Morgan, neavând la dispoziţia sa mai mult decât o singură barcă şi neputând să facă să se apropie de vasul negru, se vedea condamnat să rămână pe uscat.

El îşi apropie de buze porta voce:

— Întoarceţi-vă pe vas! strigă el din toate puterile. Nu puteţi să înaintaţi mai mult. Mergeţi la bord şi reparaţi şalupa voastră mai bine. Noi vom rămâne pe uscat aşteptând ca voi să puteţi să ne luaţi. Spuneţi-i lui Andre care navighează între insule, dar că, dacă se ridică o furtună, el să o ia în largul mării. Deşi el nu se preocupa de noi, eu îl apăr. Întoarceţi-vă pe vas!...

Era şi timpul. Şalupa nu mai rezista decât cu greu asaltului valurilor, scândurile începeau să cedeze şi Morgan vedea clar cum echipajul lucra la pompe cu o grabă febrilă pentru a înlătura apa care intra în cala. În ciuda acestor eforturi, ea se afunda puţin câte puţin. În sfârşit, pânza fu ridicată şi ambarcaţiunea se întoarse încet spre vasul negru care, la rândul său, venea în întâmpinarea sa. Morgan respiră. Toţi oamenii săi erau acum înafara pericolului. Dar, atât cât putea judeca printre stropii duşi de vânt ce întunecau cerul lui, şalupa sa se înfunda din ce în ce mai mult şi ameninţa să se scufunde.

Vai, şi aceasta nu era totul. Un nor negru şi gros, premergător al unei următoare furtuni, poate chiar al unui ciclon, înainta lent, dar totuşi destul de repede.

Morgan suspină. Cu totul dedat preocupărilor de moment, grijilor pentru viitorul atât de sumbru şi atât de aproape, el nu luase deloc în seamă valurile mari de apă care îi trimiteau vârtejurile şi stâncile de la suprafaţa apei, şi care, îngheţând aproape imediat, îi transformau îmbrăcămintea, într-o armură de gheaţă.

El se gândea, în sfârşit, la camarazii săi, eşuaţi în insulă cu el şi coborî pe faleză cu agilitatea unei capre negre.

— Ei bine, căpitane, întrebă Cornelius, camarazii noştri ne vor întâlni ei curând?…

— Nu mai contaţi pe ei, răspunse căpitanul. Barca a doua s-a scufundat, oamenii nu au putut decât cu mare greu să se salveze pe şalupă. Aceasta s-a întors cu nu mai puţină trudă spre vasul negru, care va avea de luptat în scurt timp contra unei

formidabile furtuni… Mă tem chiar ca şalupa să nu fie cu totul pierdută şi că bătrânul nostru Andre să nu aibă decât o singură barcă la dispoziţia sa!…

— Dar atunci, strigă Cornelius, cu o îngrijorare surdă, noi ce vom deveni?

— Vom vedea bine, replică Morgan simplu. Noi nu suntem în apele noastre, este adevărat… dar suntem bărbaţi şi noi nu vom strâmba din nas în faţa relei sorti… Nu trebuie să ne înfricoşăm de un lung sejur, într-o insulă, fie ea şi de gheaţă… Totul are un sfârşit!

Klas întâmpină cuvintele căpitanului său cu calmul cel mai perfect; dar cei cinci tovarăşi ai săi se arătară foarte miraţi.

— Iată-ne grozavi! zice Cornelius. Este aici o temperatură bună să îngheţi urşi polari, noi nu avem nici cel mai mic adăpost şi proviziile noastre nu vor dura mult timp!

— Avem arme şi muniţii, răspunse Morgan şi atâta timp cât vom avea foci prin preajmă, nu vom muri de foame. Am putea, chiar, pentru a ne păstra proviziile, să ucidem cu lovituri de ciomag micii câini marini. Grăsimea acestor animale este un excelent combustibil; arzând-o, noi ne vom procura focul de care avem nevoie… Şi apoi, noi vom găsi cu siguranţă, în stânci, peşteri care ne vor fi adăpost contra timpului rău. Ce vreţi, prieteni, trebuie să ne luăm partea noastră şi să ne aranjăm cât mai bine posibil… Timpul este preţios.

Piraţii încuviinţară şi începură mai întâi căutarea unui refugiu. Iacob găsi curând unul din acestea, unul care putea trece drept model al genului. Era o peşteră în care intra printr-un pasaj îngust şi lung. Lumina intra acolo printr-o mică spărtură şi solul era acoperit cu un nisip uscat. Naufragiaţii transportară acolo ceea ce ei putură să salveze, hrană, cuverturi de lână, arme, muniţii. Morgan avea ochi pentru tot, supraveghea şi dirija instalarea.

Când totul fu aproape instalat, el îi strânse în jurul său pe camarazii săi.

— Prieteni, le zise el arătându-le cerul întunecat, vom avea curând o furtună teribilă. Bătrânul Andrei pentru a salva nava, va fi obligat să plece în larg pe mare şi vânturile îl vor împinge, după toată probabilitatea, spre nord sau vest. Trebuie deci să ne pregătim să-l revedem numaidecât şi să facem cunoştinţă cât mai repede posibil cu carne de focă, dacă nu vrem să consumăm proviziile pe care le-am adus. Veniţi cu mine, eu vă voi arăta cum se vânează tinerii câini de mare şi cum se pot folosi. După toate, situaţia noastră nu este atât de critică cum ar părea la prima vedere! Nava noastră este construită solid şi bătrânul nostru Andre, atât de prudent şi atât de priceput ne va aduce în bună stare.

Doi piraţi fură însărcinaţi să adune alge uscate pentru a face pături în peşteră, în timp ce Morgan, cu alţii, mergea într-un loc în care el observase deja foci tinere.

Din nefericire, aceştia erau însoţiţi de mamele lor, care se

repezeau cu furie în faţa vânătorilor, încercând să-i muşte. Morgan şi Klas îşi dădură toate silinţele din lume ca să le ţină la distanţă, în timp ce camarazii lor puseră mâna pe doi micuţi, dotaţi bine cu carne, pe care îi uciseră cu lovituri de vâslă în cap.

Aceste tinere foci sau câini de mare fură transportate în peşteră. Li se scoase grăsimea din care se făcu un foc superb, răspândind o mare căldură; şi piraţii, aşezaţi în jurul focului, putură altfel să repună circulaţia în membrele lor amorţite de frig. Câteva bucăţi din carnea lor, aleasă cu grijă, fură prăjite la frigare. Nu era acolo tocmai, trebuie să o spunem, sărbătoare regească, dar adăugând pofta, fiecare se declară foarte satisfăcut de mâncare şi chiar Klas, care se ospătase în China cu muşchi file de şoarece, găsi foca ca un fel de mâncare foarte bun. El acceptă cu bucurie funcţia de bucătar şef, promiţându-le camarazilor săi un şir de ospeţe pe care palatul lor le-ar păstra ca amintire.

Timpul trecea totuşi; era trecut de amiază şi furtuna înainta văzând cu ochii.

Un întuneric profund se răspândi în insula întreagă, ca şi cum noaptea căzuse deodată. Fără nici o îndoială, în faţa unui astfel de fenomen neaşteptat, bătrânul Andre trebuia să părăsească împrejurimile insulei pentru a fugi în larg.

Morgan se gândea la scopul călătoriei sale. El îi făcu semn lui Cornelius şi lui Iacob să vină lângă dânsul.

— Prieteni, zise el celor doi bărbaţi, tineri, iată-ne în siguranţă, dar aceasta nu înseamnă mare lucru şi nu trebuie să ne facă să uităm motivul care ne-a împins la această călătorie. Eu voi lăsa aici pe camarazii noştri, pentru a întreţine focul şi a instala campamentul. Cât despre voi doi, voi mergeţi să mă însoţiţi şi ne vom strădui să aflăm ceva despre povestea vasului eşuat. Dacă echipajul nu se mai găseşte la bord, trebuie să fie pe insulă. Rămâne de văzut ce primire vor face francezii unui căpitan de piraţi, chiar dacă el se prezintă ca salvator!… Vreau să fiu fixat pe acest punct şi furtuna care începe mă va ajuta. Hainele voastre sunt uscate şi aveţi şi mantii unse cu ulei. Luaţi-le; nu vă uitaţi nici pistoalele şi nici săbiile de abordaj. Plecăm imediat; nava eşuată nu trebuie să fie foarte departe de aici…

Klas şi ceilalţi piraţi care auziră acest discurs ar fi dorit mai mult să se alăture micii expediţii. Dar de această dată, Morgan îi alese pe Cornelius şi Iacob şi toţi ştiau că căpitanul nu revenea niciodată asupra unei decizii. Deci, se resemnară cu inima grea, lăsându-i să plece.

Furtuna nu se lăsă aşteptată, ea izbucni cu o furie extraordinară. Ploaia cădea în torente; dar prin trecătorile înguste pe care le tranşau cei trei marinari, stâncile îi protejau contra violenţei vântului.

Înfăşuraţi cu grijă în mantiile lor îmblănite impermeabile sub care îşi ţineau armele ascunse, ei mergeau rapid în direcţia în care ştiau că era epava.

Două ore se scurseră înainte ca ei să o poată observa, căci drumul era extrem de dificil. Trebuiau să se caţere pe roci, să se coboare de acolo, să ocolească obstacolele fără număr... în sfârşit, în întunericul produs de furtună, Morgan nu distinse nava franceză decât când el avu, pentru a spune altfel, nasul pe sus.

El constată imediat că niciodată o forţă umană nu ar reuşi să o repună pe val. Ridicată, fără îndoială, de un talaz monstruos şi înţepenită între stâncile unui fel de bazin, ea era destul de bine protejată contra valurilor şi vântului, dar condamnată să rămână prizonieră până la completa distrugere.

Cornelius, care mergea înainte, reveni în grabă spre Morgan.

— Echipajul este la bord! strigă el gâfâind tare către căpitan. Există lumină în cabine. Ei nu par să fie prea rău acolo înăuntru; sunt, cu siguranţă, mai bine decât noi în grota noastră şi eu pariez că ne vor lua drept oameni care cer ajutor. Într-adevăr nu se vor înşela prea mult; noi suntem înfăşuraţi în broboade şi chiar dacă Andre revine, cum el nu are barcă în serviciul nostru, eu mă întreb la ce ar putea să ne servească?

— Aşteptaţi! zise brusc Morgan privind de jur împrejurul lui. Mergeţi să vă adăpostiţi în aceste stânci de acolo, care formează un fel de grotă şi aşteptaţi acolo întoarcerea mea. Eu voi încerca să pătrund fără să fiu văzut pe vasul francez şi de a afla exact ce se petrece acolo. Nu ar fi prudent să ne prezentăm în faţa acestor oameni, fără să ne luăm toate precauţiile...

Cornelius şi Iacob ascultară fără a se clinti, ştiind din experienţă cât de inutil este să discuţi cu căpitanul.

Morgan, la rândul său, remarcase multe lucruri care lui nu i se păreau clare în această aventură, dar înainte de a le comunica oamenilor săi, el voia să fie sigur de aceasta.

— Mă înşel eu oare, îşi spuse el, sau acest vas nu era aici la data indicată în mesajul din sticlă... El pare a fi eşuat de puţin timp numai. Atunci, ce vrea să însemne aceasta?... Voi vedea aceasta când voi fi la bordul său... ceea ce nu va fi greu, căci nici o pază nu mi se pare stabilită... Uite! Uite! Această scândură care leagă puntea de uscat! S-ar zice că echipajul coboară

adesea pe insulă!… Totul este foarte ciudat.

El nu se servi de această punte ci, înaintând pe stânci până la vas, apucă un cablu care ducea în faţă şi se căţără pe puntea acoperită de zăpadă şi gheaţă unde frânghiile putrezite, ferecăturile ruginite, zdrenţele de pânză şi dezordinea cea mai şocantă mărturisea indiferenţa şi lâncezeala echipajului.

Naufragiaţii, presupunând, cum zicea scrisoarea, că ei fuseseră disperaţi, trebuiau să aibă disperarea foarte veselă, căci printre acalmiile rafalei, Morgan auzea un zgomot de râsete, de cântec, de aclamaţii vesele, care îi părură că vin de la o încăpere rezervată căpitanului şi oficialităţilor din spatele clădirii.

De pe lângă obloanele cu care ferestrele erau prevăzute, se strecura o lumină pe care o remarcase deja Cornelius.

Morgan se apropie de cabină şi privi prudent printr-una din micile crăpături ale obloanelor.

El putu să vadă perfect ceea ce se petrecea în interior.

Există acolo vreo şaizeci de mateloţi ocupaţi, cum s-ar zice popular, înecându-şi grijile în pocale. Fiecare bea şi cânta după pofta inimii, mergând să umple de la butoaiele de rom sau rachiu, care se găseau într-un colţ al încăperii, paharele şi cănile lor, pentru a trage în duşte rare şi pline conţinutul lor.

La masa din mijloc erau aşezaţi trei oameni care păreau să aibă asupra celorlalţi o anumită autoritate, dar care în acest moment, cel puţin, nu folosea decât pentru a-i incita la orgie.

Fereastra în spatele căreia se ţinea Morgan nu era complet închisă, ceea ce îi permitea tânărului căpitan să audă ceea ce se vorbea în interior, în momentul în care urletele vântului se potoleau puţin.

— Hei, Bridgeman, strigă un matelot pe jumătate beat, vom mai mucegăi mult aici?… Pentru ce noi avem bărci, de ce nu le folosim pentru a ieşi din această insulă a diavolului?

— Noi nu vom încăpea toţi în bărci, zise el. O parte dintre noi va trebui să rămână aici. Şi apoi, nu ne putem gândi la plecare înaintea sfârşitului sezonului furtunilor.

— Frumoasă afacere! O parte va rămâne aici, iac-aşa! strigă matelotul dând o formidabilă lovitură cu pumnul în masă. S-a convenit deja între noi. Nu vrem să fim victime ale prostiei celor care ne-au adus în acest ţinut blestemat unde şase vase s-au scufundat!… Dacă lovitura ar fi reuşit, el ar fi tras din aceasta tot felul de avantaje alături de guvern; dar aceasta nu ne priveşte şi noi nu vrem să fim traşi pe sfoară! Ne-am săturat! Pentru a ne despăgubi de toate suferinţele pe care le-am îndurat noi, vom

începe deîndată prin a ne împărţi aurul, valorile, obiectele preţioase… Ah! Dacă noi aveam pe mica iubiţică cu acest imbecil de căpitan şi piloţii! Unde dracul au putut ei să se ascundă? Vom sfârşi prin a-i găsi. Atunci, vă asigur chiar că noi îi vom face o soartă copilei şi celorlalţi asemenea!… Numai că aceasta nu va fi acelaşi lucru, adăugă mizerabilul cu un râs cinic, care-şi găsi ecou printre toţi camarazii săi. În această privinţă noi suntem cu toţii de acord, nu-i aşa?

Şuierăturile rafalei acoperi vocea matelotului, dar Morgan auzise destul; el rămase nemişcat. Oamenii ce duceau astfel de viaţă veselă în cabină erau rebeli, nişte revoltaţi care furaseră vasul căpitanului lor şi ofiţerilor săi.

În pericol

Morgan rămase ca ţintuit la fereastră, insensibil la frig, la vânt, la ploaie. El voise să cunoască toate detaliile ale acestei istorii întunecate. Dar vacarmul zgomotelor îl împiedică să audă altceva decât râsul grosolan al mateloţilor beţi şi după o oră, văzând că câţiva dintre ei se pregăteau să iasă, el se lăsă să alunece de-a lungul cablului său şi-i întâlni pe Cornelius şi Iacob sub grota în care aceştia îl aşteptau.

Ei se repeziră spre dânsul, veseli să-l revadă şi îl copleşiră cu întrebări.

— Am aflat lucruri ciudate, spuse tânărul căpitan. Vasul francez avea un echipaj de mai mult de o sută de oameni!... Câţiva au murit în circumstanţe pe care eu nu pot să le precizez, probabil când vasul a eşuat... Dar au rămas din aceştia cam vreo şaizeci. Ei şi-au înlăturat căpitanul şi piloţii care îi rămaseră fideli. Ei sunt stăpânii vasului şi duc o viaţă de infern. Acum eu ştiu că există la bordul lor mai multe bărci în stare foarte bună şi că o parte din mateloţi gândesc să se servească de aceasta pentru a alcătui o colonie, imediat ce timpul o va permite. Ei îi vor abandona pe unii unei sorţi nenorocite... Dar aceasta nu este totul. Din ceea ce am înţeles din conversaţiile acestor oameni beţi, există pe acest vas o femeie, ce este foarte apropiată de căpitan, soţia sa poate, sau fiica sa, sau sora sa. Nu am auzit totul din cauza furtunii care-mi şuiera în urechi... Şeful insurgenţilor este un englez numit Bridgeman a cărui prezenţă eu nu mi-o explic la bordul acestei nave franceze; dar, în sfârşit, faptul există şi revoltaţii au intenţia, imediat ce furtuna va înceta, de a-l pune pe acest străin în fruntea lor şi să coboare pe uscat pentru a-l căuta pe căpitan şi persoana care este cu el. Ei vor fără nici o îndoială să-l omoare pe ofiţer şi să o ia pe femeie la bord, despre care nu este nevoie să vă spun eu soarta pe care ei o rezervă nefericitei...

Cornelius şi Iacob îl cunoşteau foarte bine pe Morgan pentru a nu ghici că intenţia sa era de a veni în ajutor, din toată puterea sa, căpitanului ameninţat în autoritatea sa, viaţa sa şi cele mai scumpe afecţiuni. Ei nu scoaseră nici un cuvânt timp de câteva minute. Totuşi, la sfârşit, Iacob găsi curajul să ridice nişte obiecţii timide.

— Căpitane, zise el, noi nu suntem decât şapte oameni. Cum am putea să atacăm noi cu succes un aşa mare număr de duşmani. Ei sunt, fără îndoială, foarte bine înarmaţi şi intervenţia

noastră nu ar servi decât să ne masacreze.

— Eu nu refuz, niciodată ajutorul meu celor care au nevoie, zise Morgan cu o voce calmă. Căpitanul şi ofiţerii săi se găsesc într-o poziţie foarte critică. Dar ceea ce este mai grav încă, este că o femeie poate să cadă în mâinile acestor monştri, care nu sunt oameni decât la faţă... Eu nu aş fi Morgan, dacă, în aceste circumstanţe, aş încrucişa braţele. Toţi nenorociţii sunt fraţii mei. Datoria noastră este de a proteja pe cei pe care rebelii i-au ales ca victime. Aceşti rebeli nu vor părăsi deloc vasul înainte ca vijelia să fi încetat. Până atunci, noi putem să aşteptăm liniştiţi în peştera noastră.

Cornelius şi Iacob nu răspunseră. Pentru că, acum, ei erau convinşi de justeţea şi de grandoarea misiunii lor şi foarte dispuşi să-l urmeze pe căpitanul lor din toată puterea.

Ei se întoarseră deci să se pună la adăpost de ploaia torenţială în peştera lor, în care-l găsiră pe veselul Klas preparând pentru masa de seară, două mici foci lucind de grăsime.

....

Insula regelui Charles este formată dintr-un masiv de munţi înalţi, printre care singurele trecători practicabile sunt văile adânci şi întunecate, ducând la mici plaje înguste, ca cea în faţa căreia nava eşuase.

Spre nord, la capătul uneia din aceste văi, într-un loc sălbatic şi teribil ca aspect, unde singurătatea nu era tulburată decât de zbenguielile câtorva tinere foci, se găsea o mică grotă scobită de natură la piciorul unor roci gigantice.

În jurul unui foc mic, alimentat cu epavele pe care le aducea valul, se înghesuiau patru oameni înfăşuraţi până la ochi de mantale şi de pături. Ei dârdâiau în ciuda tuturor acestora şi sufereau vizibil, nu numai de frig, ci şi de foame. Totuşi, puştile erau sprijinite de stânca din spatele lor şi ei putuseră să-şi procure uşor puţină hrană; dar ei aveau raţionamente bune pentru a-şi păstra cât mai mult posibil muniţiile lor.

Aceştia erau căpitanul şi ofiţerii corăbiei franceze.

Căpitanul, înaintat în vârstă, cu înfăţişarea sa dură şi severă, impunea respect şi simpatie. Faţa sa trăda o profundă şi dureroasă frământare.

Acolo, pe un pat de alge uscate, într-un loc cel mai bine protejat contra vântului şi stropilor duşi de val, dormea o creatură umană de cincisprezece ani, dispărută complet sub cuverturile şi blănurile care o înveleau.

Căpitanul tresărea atunci şi îşi trecea mâna peste ochi. Cei trei

ofiţeri ai săi, la fel de trişti şi la fel de disperaţi ca şi el, suspinau privindu-l cu ochi în care se citea un devotament absolut.

— Totul este pierdut, zise în sfârşit primul pilot. Toamna va dura încă câteva zile, cu un timp acceptabil; apoi vor veni rigorile insuportabile ale iernii australiene. Noi nu vom avea nici chiar carne de focă, nici cât să punem pe un dinte. Ţinutul este cel mai bun din apropierea corăbiei; dar acolo sunt răzvrătiţii, care de altfel, trebuie să fie în căutarea noastră. Eu sunt chiar mirat că nu ne-au descoperit încă; dar aceasta nu poate să dureze mult.

— Evident, răspunse căpitanul cu tristeţe. Oricum, soarta noastră este hotărâtă. Aceşti oameni, necunoscând nici mila, nici onoarea şi, chiar atunci când noi ne-am preda fără luptă, ei ne vor masacra cu plăcere… Ei vor să pună mâna pe aurul şi bogăţiile care sunt la bord şi să cucerească încă ţări unde nimeni nu le va cere cont de ceea ce au putut să facă. Pentru aceasta, noi suntem martori incomozi. Şi apoi… ei mai au încă alt motiv de a ne urmări! Să-l aducă şi pe nenorocitul de căpitan; prinzându-l de părul său abundent. O, Doamne Dumnezeule! Eu nu mă tem de moarte; dar pentru copilul meu eu tremur!… Sărmana Louise! De ce am luat-o cu mine? Eu speram să o pot duce în Franţa. N-am prevăzut aceste furtuni care au survenit în drum. Ah! Există judecată în cer şi iată şi pedeapsa celor conduşi de ruşine prin care s-a vrut să se provoace pierderea căpitanului Morgan. Eu aveam datoria să protestez din toată puterea mea şi să nu dau o astfel de întrebuinţare numelui meu!… Trebuia să se acţioneze loial asupra acestui om, atât de loial el însuşi!… Noi suntem acei care suntem acum loviţi! Ce mai rămâne din escadra trimisă aici? Câteva epave pe valuri!… „Henriette” este condamnată să putrezească între stâncile unde ea s-a scufundat; revolta este stăpână. Ah! Dacă acesta nu era copilul meu, eu aş examina cu calm viitorul, oricât de disperat ar fi el! Dar inima mea bătrână se rupe la gândul sorţii care o aşteaptă. Louise, Louise!… Eu nu vreau… Dacă mizerabilii ne găsesc mai înainte ca eu să o las să cadă vie în mâinile lor, iată la ce se ajunge, când se întrebuinţează şiretenia şi falsitatea în locul armelor loiale. Unii au avut motive de a regreta acest mesaj mincinos, această sticlă aruncată în mare!…

Prea emoţionaţi să mai vorbească, ofiţerii aprobau din cap discursul căpitanului, care se ridică şi merse să se aplece spre patul de alge uscate în care se odihnea fiica sa.

Aceasta era o creatură încântătoare, în toată strălucirea tinereţii. Nefericitul tată o înconjură cu o tandreţe îngrijorătoare.

— Cât timp avem încă înaintea momentului fatal, murmură el, înaintea clipei în care va trebui eu să o omor?... Draga mea sărmană! Rebelii, fără îndoială, au parcurs toată insula ca să te caute; când ei vor fi aici şi, pentru a te salva de la dezonoare eu, care ţi-am dat viaţă, voi fi obligat. Iartă-mă, Louise, copila mea adorată! Niciodată n-ar fi trebuit eu să consimt să-l iau la bordul meu pe acest Bridgeman! El a ridicat contra mea, întregul meu echipaj; el o râvneşte pe fiica mea; nu va avea odihnă până când el nu ne va ucide pe toţi!

Lupta cu moartea

Două zile se scurseră. Furtuna se potolise, în sfârşit, dar soarele era neputincios să împrăştie norii care acopereau arhipelagul şi, aproape de coastele insulei blestemate, vârtejurile şi stâncile de la suprafaţă duceau continuu zgomotul lor infernal.

Acesta era calmul ultimelor săptămâni de toamnă; ploaia şi vântul încetaseră şi focile veneau să se culce pe ţărm.

Grupuri mici de oameni, înarmaţi până în dinţi, rătăceau înaintând spre nordul insulei. Ei erau cam şaizeci şi păreau să exploreze ţinutul urmând un plan conceput dinainte. Erau rebelii de pe „Henriette”, conduşi de şefii revoltei, Bridgeman, Bourdon şi Dany, al cărui titlu principal de autoritate părea să fie forţa herculeană cu care el era dotat.

— Banda a trecut pe acolo, strigă Bridgeman, care tocmai le arătă urmele. Iată-i găsiţi, spre marea mea bucurie căci mă temeam ca ei să nu fie cu toţii îngheţaţi, chiar frumoasa copilă pe care eu aş vrea să o încălzesc cu flacăra iubirii mele… Dar aceste urme sunt foarte proaspete; este dovada că ei trăiesc încă… Ei bine! Bourdon, ce zici tu, bătrân încăpăţânat?… Tu pretindeai că ei nu puteau să fi venit în această trecătoare sălbatică… Vezi bine că eu aveam dreptate… ca totdeauna!

— Fă-mi plăcerea să taci! ripostă Bourdon, pe care ironia englezului îl agasa teribil. Tu îţi iei de câtva timp aere de stăpân care nu ţin deloc. Ţine-le pentru tine!

— Ce-i asta?… Protestezi, o faci pe prostul? Îndrăzneşte să-mi dea lecţii! replică Bridgeman, a cărui furie creştea pe măsură ce vorbea. Aşteaptă puţin! Îmi este chiar foarte frig; aceasta mă va încălzi dacă îţi voi freca coastele.

Colosul sări cu toate puterile asupra tovarăşului său, boxându-l cu o vigoare care nu avea egal decât apărea lui Bourdon. Dany sări între ei.

— Aţi înnebunit amândoi? strigă el. Ce v-a apucat?… Păstraţi-vă forţele pentru domnii ofiţeri. Ei nu se vor lăsa să vă facă pe plac, v-o spun eu!… Haideţi, haideţi!…

Că doi adversari, separaţi, în sfârşit, de pumnul solid al lui Dany, îşi aruncau priviri furioase.

— Bridgeman devine insuportabil, bombăni Bourdon. Dacă afacerea iese rău, aceasta este din cauza acestui ticălos de englez care ne-a trebuit. Ei nu mai vreau ordinile sale.

Dany încercă să-şi calmeze camaradul. Între timp, ei ajunseră în trecătoarea în care se găseau ofiţeri şi care scăpaseră până atunci căutării lor.

— Iată-i! strigă Bridgeman deodată. Eu tocmai i-am zărit la intrarea acestei mici peşteri, acolo jos.

Mateloţii rebeli scoaseră strigăte de bucurie şi se îndreptară în direcţia de bucurie şi se îndreptară în direcţia indicată, când căpitanul de la „Henriette” şi cei trei ofiţeri ai săi apărură în faţa lor. Ei auziseră strigătele şi erau gata să lupte până la moarte.

— Hei! strigă Bridgeman. Predaţi-vă! Orice împotrivire este inutilă, suntem zece contra unu şi bine înarmaţi. Voi sunteţi deja pe jumătate morţi de frig şi de foame!… Fiţi rezonabili, predaţi-vă şi vom sta de vorbă ca nişte prieteni…

— Niciodată! răspunse căpitanul Moncalm. Noi ştim prea bine cât valoraţi voi canaliilor! Un pas în plus şi vom trage!… Staţi liniştiţi, noi vă vom face să plătiţi scump viaţa pe care vreţi să ne-o luaţi!

— Haidem, el nu vrea să audă nimic, acest bătrân nebun! înainte, băieţi! strigă Bridgeman mateloţilor, care ezitau din instinct. N-am timp de pierdut! În câtva timp totul va fi reglat!

Dany şi Bourdon îşi descărcară pistoalele lor spre ofiţeri. Două detunături le răspunseră şi doi dintre mateloţi, cei mai apropiaţi din peşteră se prăbuşiră cât erau de lungi în zăpadă.

Mateloţii erau pe trei sferturi beţi. Moartea camarazilor lor îi făcu să semene cu nişte bestii furioase şi Bridgeman îndemnându-i în continuare prin voce şi gesturi, ei se repeziră spre grotă.

Ofiţerii se simţeau pierduţi. Ei traseră încă o dată, dar înţeleseră bine că rebelii nu le-ar lăsa timp să-şi încarce armele.

Doi noi rebeli se rostogoliră pe sol, cu capul spart.

Conducătorii rămaseră neatinşi; ei îi antrenară la asalt haita urlând de marinari rebeli.

— Totul este sfârşit, strigă Moncalm cu o voce disperată. Nu-mi mai rămâne decât să-mi fac datoria mea supremă, către sărmana mea fiică!...

Şi nefericitul tată se întoarse spre interiorul peşterii.

Dar în acest moment, din spatele stâncilor, ţâşni un fulger, o detunătură făcu să răsune ecourile şi un fum uşor se ridică în aer.

Şapte dintre revoltaţi, care se găseau în primul rând, căzură fulgeraţi. Printre ei se găseau Bourdon şi Dany, care sfârşiseră împrăştiind înjurături înfricoşătoare.

O altă salvă urmă de îndată, culcând la pământ încă şapte oameni pe zăpada roşie de sânge.

— Încă una, prieteni! strigă frumoasa voce sonoră. Şi apoi săriţi! Cădeţi peste ei cu lovituri de sabie! Să terminăm cu ei!

Avu loc o a treia descărcare şi alţi şapte rebeli fură răniţi. În fine, norul de fum se risipi uşor şi se văzu sărind pe câmpul de carnaj şase oameni tineri şi viguroşi, pe care-i conducea un şef cu o alură semeaţă, falnică, înfăşurat superb într-un mantou de culoare roşu – aprins şi învârtind deasupra capului o sabie.

Bridgeman, răcnind ca un turbat, se repezi spre omul în mantou roşu. Cu atât mai rău pentru el, căci şeful piraţilor, ridicând formidabila sa sabie se repezi spre tâlhar. Ea îi despică capul de la frunte spre bărbie şi-l trimite să dea socoteală Judecătorului suprem.

În tot acest timp, căpitanul reiese în grabă din peşteră, înainte de a săvârşi actul oribil pentru care era decis. El se alătură ofiţerilor săi care, graţie acestei puternice diversiuni, avuseră timpul să-şi reîncarce armele; şi cei patru oameni veniră cu putere în ajutorul salvatorilor nesperaţi pe care Cerul li-i trimise.

— Bravo, iată-ne cel puţin pe jumătate pe uscat! zise un vlăjgan lung şi subţire care nu-l părăsea pe omul în mantou roşu. Un adevărat joc de popice! Nu ne mai rămâne acum decât să împărţim câteva lovituri bune de sabie… Este o plăcere decât să ne lovim acolo înăuntru!

Rebelii, înnebuniţi, nu se mai gândeau decât să fugă. Dar adversarii lor nu le mai lăsară timpul. În mai puţin de o jumătate de oră nu mai rămase decât doisprezece mateloţi, rugând în genunchi să li se cruţe viaţa.

— Legaţii strâns pe aceste canalii! zise omul în mantou roşu.

Şi el merse spre căpitan, care o ţinea în braţele sale pe frumoasa Louise, venită în fuga mare la zgomotul luptei.

— Dumneavoastră sunteţi căpitanul Moncalm? îi zise el. Apelul dumneavoastră de ajutor mi-a parvenit şi eu sosesc exact la timp, după cum vedeţi, pentru a vă scoate dintr-un pericol pe care dumneavoastră nu-l prevăzuserăţi scriindu-mi. Eu sunt căpitanul Morgan, regele piraţilor, despre care aţi auzit, fără îndoială, vorbindu-se… Dacă vi s-a spus de rău despre el, dumneavoastră trebuie să ştiţi în prezent că nu este niciodată în zadar când un nefericit face apel la milă.

Căpitanul Moncalm îl privi fix pe Morgan şi răspunse:

— Eu voi fi franc, căpitane, oricât de penibil ar fi pentru mine adevărul. Vi s-a întins o cursă… împotriva voinţei mele, v-o jur!

Au vrut să vă atragă în aceste ţinuturi atât de periculoase şi să profite de avariile pe care le-ar fi primit cu siguranţă nava voastră pentru a da lovituri de tun. De aceea au transportat în apropiere de insula Célèbres, în care voi vă găseaţi în croazieră, o sticlă conţinând un mesaj mincinos şi semnat cu numele meu. O şalupă l-a lăsat în apropiere de mal...

— Bănuiam eu! strigă Klas triumfător.

— Dumneavoastră ştiţi totul, reluă Moncalm. Dreptatea lui Dumnezeu ne-a pedepsit deja distrugând navele noastre, eşuând „Henriette”, dumneavoastră puteţi să ne completaţi pedeapsa. Numai, căpitane, dacă sunteţi bun, cum se spune, aveţi milă de fiica mea! Ea nu este vinovată!

Morgan, la început tăcut, îşi ridică capul, când un zâmbet frumos veni să anime faţa graţioasă şi dulce-i fizionomii a Louisiei. El era mişcat de sinceritatea durerii căpitanului.

— Totul este bine când se termină cu bine, zise el simplu. Voi nu aveţi să vă temeţi deloc de mine, căpitane Moncalm.

— Oh! Mulţumesc! strigă Louise.

Morgan se înclină zâmbind.

— Iată cine mă plăteşte pentru toate eforturile mele, zise el. Şi acum, pe vapor! Să punem la respect pe restul rebelilor.

Aceştia, câteva ore mai târziu, nu mai erau în stare să fugă.

În timp ce ei îi legau puternic în lanţuri, strigătele de bucurie ale lui Klas anunţară sosirea vaporului negru revenind aproape de insulă după furtună şi punând de îndată la apă şalupa reparată. Bărcile francezilor fură de asemenea coborâte şi, înainte de apusul soarelui, Morgan, oamenii săi, căpitanul Moncalm, ofiţerii, frumoasa Louise şi ceea ce mai rămase din rebeli se găseau toţi la bordul vasului pirateresc.

După mai puţin de o săptămâna, Morgan debarca pe coasta unei colonii franceze pe cei pe care-i salvase, în afară de rebeli care fuseseră spânzuraţi de verga marelui catarg, fără altă formă de proces.

Moncalm şi ofiţerii săi aveau ochii plini de lacrimi despărţindu-se de Morgan. Căpitanul, în mantou stacojiu se îndreptă din nou pe întinsa mare, în căutare de noi aventuri şi noi pericole. Şi drama insulei Regelui Charles, cu diversele ei peripeţii, furnizează mereu un subiect de istorisiri şi de taifas în serile de veghe ale piraţilor, în răgazurile lungilor lor curse.

Cuprins

